

Dato: 5. november 2010

By- og Landskabsstyrelsen
BLST@blst.dk

Danmarks Naturfredningsforenings hørings svar til forslag til Lov om ændring af lov om planlægning

DN har koncentreret hørings svaret omkring lovforslagets § 1b – lempelse af landzonebestemmelserne og § 1c - lempelse af reglerne for planlægning i kystnærhedszonen.

Lovforslaget vil medføre en lang række negative konsekvenser for natur, miljø og landskaber, og DN kan derfor ikke støtte forslaget. Lovforslaget vil desuden ikke skabe den ønskede udvikling, og måske oven i købet forværre situationen i udkantskommunerne. Derfor er det kritisabelt, at der ikke foreligger nogen samfundsøkonomisk analyse, der godtgør, hvad borgerne får ud af de omfattende lovændringer. Konsekvenserne vil være flere tomme huse i landsbyerne i forhold til i dag og resultere i mere spredt bebyggelse i det åbne land. Det vil vanskeliggøre fremtidens planlægning for landbruget og for opstilling af vindmøller. Lovforslaget åbner for, at voksende erhvervsvirksomheder med stor landskabelig påvirkning kan forblive i landzone frem for at flytte til nærliggende erhvervsområder. Det vil gøre det grimmere på landet, samtidigt med at kommunernes erhvervsområder står halvtomme. Det sker netop i en tid, hvor der er al mulig grund til at styrke kommunernes muligheder for at samle væksten omkring levedygtige bysamfund. Endeligt sætter lovforslaget for alvor gang i kampen om pladsen i kystnærhedszonen, hvor natur og landskab igen skal vige til fordel for endnu mere byggeri, der tillades på baggrund af en særlig planlægningstilladelse fra ministeren. Med tilladelsen åbner loven op for, at man kan gå udenom den demokratiske proces, og først inddrage borgerne, når det reelt er for sent, fordi der ikke ses at være krav til at tilladelsen sendes i offentlig høring og fordi den, i strid med miljøvurderingsloven, er undtaget krav om miljøvurdering.

Definition af udkantskommuner

Med lovforslaget defineres 42 % af Danmarks areal som yderområder. Også reelle vækstkommuner som fx Rebild eller Kalundborg kommuner defineres som yderområder. Lovforslaget omfatter desuden over halvdelen af landets areal inden for kystnærhedszonen. Det reelle udkantsdanmark bliver således ikke defineret, og som der redegøres nedenfor, vil løsningerne som det foreslås i lovforslaget desværre ikke hjælpe de trængte kommuner.

Yderområderne i lovforslaget er defineret som "kommuner uden for Københavnsområdet og det østjyske bybånd mellem Århus og Kolding, hvor 40 % af indbyggerne bor udenfor bymæssig bebyggelse." Men det østjyske bybånd går ifølge Landsplanredegørelse 2010 fra Randers Kommune over Grenå til og med Vejen og Haderslev Kommune, og alle disse kommuner er med i det særlige projekt om det østjyske bybånd. Ligeledes har fx Stevns eller Kalundborg Kommune ikke tidligere været defineret som yderområde i Landsplanredegørelsen, hverken i den fra 2006 eller den nuværende, hvor der arbejdes med hele Sjælland som et område.

At en kommune har en stor del af befolkningen boende uden for bymæssig bebyggelse, er ikke ensbetydende med, at det er et yderområde, et udkantsområde eller at der er strukturelle problemer, der berettiger til en lempelse i planloven omkring byggeri. Et godt eksempel i Nordjylland er Rebild Kommune. Det er en rig kommune, som ligger meget tæt på Aalborg. Kommunen har mange pendlere, også til universitetet, og den har haft befolkningsmæssig vækst. Både motorvejen og jernbanen mellem Århus og Ålborg går gennem kommunen. Det tager fx ca. 17 min. at komme ind i hjertet af Aalborg fra Skørping der ligger ca. midt i

kommunen. Kommunen er ifølge side 41 i den nye Landdistriktsundersøgelse 2009 fra Region Nordjylland den kommune i regionen, som har haft den største vækst i perioden 1989 til 2006. Brønderslev, Jammerbugt og Mariagerfjord har også haft en befolkningsmæssig fremgang i perioden, mens der har været tilbagegang i Thisted, Morsø, Vesthimmerland, Læsø, Hjørring og Frederikshavn.

Man bør i stedet holde fast ved en rimelig faglig definition af yderområderne, som den metode staten tidligere har brugt i forbindelse med regeringens landsplanredegørelser. DN anser, at vækstkommuner, og kommuner der tydeligvis ikke ligger i et yderområde, bør udgå af lovforslaget. Det drejer sig i Nordjylland fx om Jammerbugt, Rebild og Mariagerfjord kommuner. Disse kommuner er alle præget af befolkningsmæssig vækst, ligger inden for pendlingsoplandene til Aalborg og Randers og/eller på den centrale nord-sydgående infrastrukturakse med motorvej og jernbane. I det øvrige Jylland bør også fx Syddjurs udgå, der har områder helt ind mod Århus og Vejen, der er med i det østjyske bybånd. På Sjælland bør Stevns og Kalundborg udgå. På Fyn bør det overvejes, om kommuner omkring Odense ikke nærmere hører til en mellemstor byregion frem for et yderområde.

Paradoksalt er det, at lovforslagets nye definition af yderområder, og dets lempelser af gældende lov, betyder at kommunerne fastholdes eller får forringet muligheden for at vokse sig ud af udkantsdanmark. Det skyldes, at lovforslaget vil føre til mere spredt bebyggelse og dermed i endnu højere grad gøre kommunerne til en del af udkantsdanmark.

Lempede landzoneregler § 1b

Boliger

Lovforslaget medfører et krav til kommunerne om at udstede landzonetilladelser til boligbyggeri ved landsbyer eller lignende, med mindre væsentlige hensyn til landskab, natur, miljø, planlægning eller naboer taler afgørende imod. Det skaber 3 meget væsentlige problemer ud over, at det helt overordnet er en trussel mod vores fælles landskaber.

1. For det første pålægges kommunerne med lovforslaget, at tillade nye boliger hvor ansøger ønsker det, uanset hvilken landsby eller lignende de er i nærheden af. Det underminerer kommunernes mulighed for en planlægning, der samler væksten omkring bæredygtige bysamfund med skoletilbud, detailhandel og kollektiv trafikforsyning. I stedet bliver placeringen af de nye boliger bestemt af, hvor der er lodsejere som ønsker at sælge jord, og hvor smukke udsigter og landskaber gør det attraktivt at bygge.

Derfor er det afgørende, at det nærmere defineres hvordan betegnelsen "ved landsbyer eller lignende" helt konkret skal forstås, således at kommuner, ansøgere og øvrige parter i disse sager har klare retningslinjer. Betegnelsen *landsbyer* skal klart defineres. Er der fx tale om afgrænsede landsbyer i kommuneplanen, eller samlede bebyggelser over en vis befolkningsstørrelse, eller er det blot en samling huse omkring en vej som berettiger til opførelse af nye boliger? DN foreslår desuden, at teksten "eller lignende" udgår. Den åbner for en lang række fortolkninger, der vil skabe usikkerhed, og uklare forventninger til at opnå en tilladelse eller mulighed for at meddele et afslag, og kan få meget uheldige konsekvenser for vores landskaber.

Det bør fremgå, at der kun er tale om ansøgninger til opførelse af en enkelt bolig, og ikke egentlig planlægning i form af flere boliger.

Det er desuden helt centralt, at principperne for placeringen af boligerne omkring landsbyerne fastlægges. For at minimere påvirkningen af det omkringliggende landskab, foreslår DN, at der anvendes kendte formuleringer som bl.a. er brugt til placering af jordbrugsparceller i "Cirkulære om varetagelsen af de jordbrugsmæssige interesser under region-, kommune og lokalplanlægningen m.v.". Her fremgår det, at der skal være tale om en placering "*i umiddelbar tilknytning til*" i dette tilfælde en landsby, der "*tilgodeser princippet om sammenhængende bebyggelse*". Også en kendt formulering som "*afrundning af*", vil i højere grad imødegå

landskabelige uhensigtsmæssige placeringer uden direkte tilknytning til den eksisterende landsbybebyggelse. Det kan også dreje sig om uheldige placeringer hvor bebyggelsen spreder sig fra landsbyen langs vejene langt ud i landskabet. Sådanne formuleringer vil desuden i højere grad skabe sammenhæng mellem lovforslaget og Planlovens formål, regeringens Landsplanredegørelse 2010, og de statslige udmeldinger til kommunernes planlægning. Af disse fremgår det, at kommunerne skal undgå spredt og uplanlagt bebyggelse i det åbne land, og at der skal være en klar grænse mellem by og land.

2. For det andet stiller kravet om landzonetilladelse kommunerne i en situation, hvor de vanskeligt kan varetage den fornuftige helhedsorienterede planlægning som planloven, regeringen i landsplanredegørelser og i statslige udmeldinger har pålagt dem. Af Landsplanredegørelse 2010 fremgår det, at kommunalbestyrelsen bør inddrage spørgsmålet om landsbyernes situation og udviklingsmuligheder, når den udbygger eller ændrer placeringen af service, kultur- og andre institutioner som skoler, daginstitutioner, plejehjem og biblioteker i kommunen (LPR s. 21 Landdistrikter). Samme sted italesættes problemerne omkring det voksende antal af tomme og faldefærdige boliger i landsbyerne.

Lovforslaget risikerer at øge problemet med tomme og faldefærdige boliger inde i landsbyerne. Det sker fordi lokale der ønsker at blive i området, skal have tilladelse til at opføre en ny bolig på en beliggenhed nær landsbyen, frem for at der skabes incitament til at restaurere eller erstatte en eksisterende bolig inde i landsbyen. Risikoen er, at landsbymidterne udhules yderligere med flere tomme og faldefærdige bygninger, der vil være flankeret af større mere moderne enkeltbygninger på arealer spredt ude omkring landsbyen. Denne byspredning vil desuden kunne påvirke de bevaringsværdige landsbyer og kulturhistoriske bymiljøer, der ofte kan kendetegnes ved en tydelig afgrænsning af landsbyen mod det åbne land eller et særligt mønster for boligernes placering i landsbyen. Denne problemstilling bør nærmere håndteres.

Formuleringen i lovforslaget betyder desuden, at der ikke bare skal være væsentlige hensyn på spil - men at de også skal tale afgørende imod, før kommunerne kan meddele et afslag til en ansøgning om ny bolig i det åbne land. Det bliver med andre ord meget vanskeligt for kommunen at meddele afslag på ansøgningen, uanset hvilke konsekvenser den måtte medføre. DN ønsker de eksisterende regler for boligbyggeri uden for landsbyer opretholdt. Opnås dette ikke, ønskes alternativt at formuleringen ændres således at ordet afgørende udgår. Det vil i højere grad give kommunerne mulighed for at tage helhedsorienterede hensyn til kommuneplanlægningen, og til det arbejde der allerede er gjort i forhold til at sikre værdifulde landskaber m.m.

3. Slutteligt bør det overvejes, om der åbnes op for en utilsigtet spredning af nye sommerhuse i det åbne land og kystnærhedszonen. Der meddeles normalt landzonetilladelse til at ændre status fra helårsbeboelse til sommerhus. Derfor bør det vurderes, om lovforslaget åbner op for denne utilsigtede mulighed, og for spekulation i at ansøge om opførelse af en ny bolig/boliger for derefter at ændre status til sommerhus. Staten har netop afsluttet en ca. 5-årig planproces for udmøntning af beslutningen om planlægning for 8000 nye sommerhuse i kystnærhedszonen, der hermed risikeres at blive sat over styr.

For at undgå denne udvikling foreslår DN indført en regel om, at en ny bolig skal være minimum 5 år gammel, før der kan gives tilladelse til ændring af helårsstatus til sommerhusstatus. Denne model er kendt inden for landzonereglerne, hvor overflødiggjorte landbrugsbygninger skal være minimum 5 år gamle, før de kan tages i brug til andet erhverv. Alternativt kan der stilles krav om at boligen skal have haft samme ejer i minimum 5 år inden en statusændring kan finde sted.

Erhverv

Lovforslaget stiller krav til kommunerne om, at de skal meddele landzonetilladelse til udvidelse af virksomheder etableret i overflødiggjorte landbrugsbygninger, med mindre væsentlige hensyn taler afgørende imod. Også denne lempelse skaber flere problemer end den løser for

landskabet, natur, miljø, opstilling af vindmøller og for fremtidig kommuneplanlægning for landbruget.

Landskabet bliver den store taber ved denne lempelse. Det ses ofte, at virksomheder med behov for store udendørs arealer etablerer sig i landzone. Det vil bl.a. være dem, der har fordel af ikke at skulle flytte til et planlagt erhvervsområde. Disse virksomheder er samtidigt ofte meget synlige i landskabet. De genererer meget transport med tunge køretøjer på veje der ikke er dimensionerede til dette. Der kan være megen varetransport til og fra virksomheden, og de har i visse tilfælde behov for et stort oplag i form af containere eller bunker med materialer eller affald. Når disse virksomheder vokser, øges behovet for vendepladser, parkering, affaldshåndtering, kraftig belysning osv. Når der hidtil har været krav om at sådanne virksomheder skal flytte til erhvervsområder, når de når en vis størrelse, skyldes det hensynet til ikke bare landskabet, men også til naturen, miljøet og naboer.

Erhvervsområder er udlagt på baggrund af en kommuneplanlægning, hvor der er taget hensyn til landskab, grundvand, vejforhold, belysning og naboer samt en fornuftig energi og varmforsyning, affaldshåndtering m.m. Dermed er lovændringen muligvis i virksomhedens interesse, men næppe i lokalsamfundets, naturens, landskabets, miljøets eller kommunens overordnede planlægningsmæssige interesse.

Dette skal holdes op mod nye foreløbige tal fra By- og Landskabsstyrelsen der viser, at der er ubebyggede matrikler i erhvervsområder svarende til en rummelighed på 58 års byggeri med en årlig takt på 1,4 mio. m². Indregnes tilbygningspotentialer, er der yderligere rummelighed til 35 års byggeri (By- og Landskabsstyrelsen, 2010). Det betyder, at selv om der ikke udlægges et eneste erhvervsområde de næste knap 100 år, er der plads til alle nye og eksisterende virksomheder i de områder, der allerede er udlagt.

Lovforslaget omhandler virksomheder, der er blevet etableret i overflødiggjorte landbrugsbygninger. Der er i dag stort set ingen lokaliseringskrav til landbrugets byggeri. Det betyder, at landbruget i vid udstrækning har haft krav på at opføre erhvervsområder uanset placeringen og landskabspåvirkningen, så længe byggeriet ligger i tilknytning til eksisterende landbrug. Det betyder, at der ligger landbrugsbyggeri over alt i det åbne land, og dermed også i de mest værdifulde landskaber, nær værdifuld natur, i miljøfølsomme områder og helt ud til kysten. Med lovforslaget skades følsomme natur-, miljø- og landskabsområder, når der gives mulighed for at etablere store og skæmmende virksomheder her. Derudover er det u hensigtsmæssigt for kommunernes enorme tomme erhvervsarealer, der afventer nye virksomheder.

Planlægning for vindmøller vanskeliggøres

Den seneste tids debat om placering af vindmøller, viser med al tydelighed hvor vanskeligt det er at finde egnede arealer til opstilling af møllerne. Det skyldes langt overvejende kravet om afstand til nærmeste nabo. Med lovforslaget gøres det muligt at opføre mere spredt bebyggelse i det åbne land, og dermed bliver det endnu vanskeligere at finde egnede placeringer til fremtidens vindmølleområder.

Fremtidens landbrugsplanlægning vanskeliggøres

Kommunerne skal i fremtiden i højere grad planlægge for lokalisering af landbruget. Denne udvikling er bl.a. aktualiseret af landbrugets påvirkning af omgivelserne. Også denne planlægning vanskeliggøres af yderligere spredt bebyggelse i det åbne land.

Planlægningstilladelse i kystnærhedszonen § 1c

Eksisterende udvidelsesmuligheder i yderområderne

Udkantsområdernes problemer kan ikke løses med tilladelser til mere byggeri i kystnærhedszonen. Og lovforslagets lempelser i kystzonen forekommer ikke at bygge på faktuelle behov, da der findes mange ikke udnyttede grunde og tomme huse. Af den seneste Landsplanredegørelse 2010 fremgår det, at der er 60 mio. m² ubenyttede bygninger i

landzone. Derfor er det kritisabelt, at der ikke foreligger nogen samfundsøkonomisk analyse der godtgør, hvad borgerne får ud af de omfattende lovændringer.

Alene i Region Nordjylland er der ca. 7.500 ledige sommerhuse, 80.000 senge kan etableres i hoteller, feriecentre, campingpladser og hytter. Ligesom mange helårsgrunde, og huse i byer og landsbyer, også med udsigt til vandet, ligger tomme. Hensigten med § 1c kan således alene forstås som en yderligere lempelse af reglerne for byggeri langs kysterne.

Det har været en del af debatten, at også øsamfund, hvor store dele af øen er omfattet af kystnærhedszonen, har savnet vækstmuligheder. Men fx på en ø som Læsø, er der over 600 ledige sommerhusgrunde. Der er flere muligheder for at placere nye kysthoteller, bl.a. 2 stk. ved Vesterøhavn på henholdsvis 60 og 250 senge og et i Østerbyhavn på 500 senge. Desuden kan alle de eksisterende hoteller uden for byzone udvide med tilsammen 220 sengepladser, mens dem i byzone alle kan udvide op til 300 senge pr. hotel. Lystbådehavnen i Vesterøhavn kan udvide fra 10 til 250 pladser. Øens to campingpladser kan hver udvide op til mange hundrede enheder, ligesom der kan etableres nye campingpladser i tilknytning til de tre hovedbyer. Hvis man omregner det hele til senge har Læsø i dag inden for sommerhuse, hoteller, lystbådehavne og campingpladser tilsammen **6574** eksisterende sengepladser. Deres mulighed for at etablere nyt, dvs. rummelighed inden for eksisterende rammer, retningslinjer og udlæg er **8446** sengepladser¹. Konklusionen er, at man på Læsø er dækket overordentligt godt ind, idet de har en større rummelighed end der er eksisterende senge. Uden lovændringer kan man derfor allerede i dag øge antallet af senge inden for kystnærhedszonen med 128 %.

Det er således en misforståelse, at antage at man ved at slække på kystbestemmelserne kan få del i væksten, da der er masser af bygge- og udvidelsesmuligheder i de allerede eksisterende planer. DN mener derfor, der er behov for en nærmere analyse af, hvor store byggemuligheder der er i udkantskommunerne i dag, før en drastisk og udokumenteret beslutning om lempelse af planloven vedtages. Den foreslåede lov om ændring af lov om planlægning vil medføre væsentlige forringelser af kystlandskaber og andre værdifulde landskaber. DN deler vurderingen med eksperter på området om at der sælges ud af arvesølvet. Det er stærkt problematisk, når det samtidigt sker uden et dokumenterbart behov eller garanti for, at det afhjælper problemerne i udkantskommunerne.

Manglende borgerinddragelse og uoverensstemmelse med miljøvurderingsloven (SMV direktivet)

Det er problematisk, at lovforslaget lægger op til at planlægningstilladelsen skal kunne udstedes uden en forudgående miljøvurdering, og at der åbnes op for, at tilladelsen kan udstedes uden en offentlig høring og borgerinddragelse.

Hvis kommunen kan ansøge staten om en planlægningstilladelse, der kan udstedes uden nogen form for borgerinddragelse, vil planerne for byggeriet i kystnærhedszonen først blive kendt af naboer, borgere og interesseorganisationer, når kommunerne efterfølgende sender stort set færdig kommuneplanlægning for områderne i høring. På det tidspunkt er det for sent for borgerne at påvirke de større linjer i projektet.

Det fremgår af lovforslaget, at planlægningstilladelsen ikke skal miljøvurderes. Det er u hensigtsmæssigt for varetagelsen af de miljømæssige interesser. Samtidigt ville miljøvurderingen have åbnet for en mulig borgerinddragelse i forbindelse med udarbejdelse af planlægningstilladelsen. Den manglende borgerinddragelse betyder et demokratisk underskud i planprocessen. Samtidigt vil det betyde, at miljøvurderingen først finde sted når den kommunale planlægning udarbejdes.

DN vurderer, at dette strider mod miljøvurderingsloven (*Bekendtgørelse af lov om miljøvurdering af planer og programmer*) og SMV-direktivet. Planlægningstilladelsen i lovforslagets § 1c opfylder kravet til definition på de planer og programmer, der omfattes af miljøvurderingsloven, jf. lovens § 1 stk. 3. Det betyder, at planlægningstilladelsen skal vurderes nærmere i henhold til miljøvurderingslovens § 3. Fastholdes det i ændringsforslaget

---

¹ Ved omregning til sengepladser er der brugt de gængse normer: 1 sommerhus = 6 senge, 1 ferielejlighed = 5 senge, 1 dobbeltværelse = 2 senge, 1 campingenhed = 3 senge og en lystbådeplads = 2,5 senge.

til planloven, at planlægningstilladelsen ikke skal vurderes efter miljøvurderingsloven, kræver det således udarbejdelse af kommuneplanlægning med miljøvurdering og offentlig høring, før en eventuel ministertilladelse kan udstedes, for at overholde miljøvurderingsloven og SMV-direktivet.

Imidlertid forekommer denne proces mindre hensigtsmæssig. DN foreslår derfor, at loven ændres således, at planlægningstilladelsen omfattes af miljøvurderingsloven, og således at der indføres en høring i forbindelse med planlægningstilladelsens udarbejdelse. Herved overholdes SMV direktivet og miljøvurderingsloven, og de demokratiske processer omkring borgerinddragelse opretholdes.

Miljøvurderingsloven har til formål at kvalificere netop sådanne byggerier som planlægningstilladelsen i lovforslagets § 1c vil skabe mulighed for. Miljøvurderingsloven stiller krav om høring, og sikrer dermed borgerinddragelse inden endelige beslutninger om fx områdets placering og afgrænsning ligger fast. Desuden må det forventes, at ministeriets planlægningstilladelse vil blive brugt som en blåstempling i kommunerne af det ansøgte, uanset planernes natur, miljø og landskabelige konsekvenser.

Kystnærhedszonen er en national interesse

Der er ikke forbud mod at bygge i kystnærhedszonen, sådan som reglerne er i dag. DN er klar over, at kommunerne ønsker attraktive boligområder, og at det kan være attraktivt at opføre et nyt feriecenter ved kysten frem for at renovere dem der allerede ligger der. Kan der planmæssigt argumenteres for behovet, er dette også en mulighed i dag. Derfor er det tydeligt, at ændringerne har til hensigt at skabe mere byggeri i kystnærhedszonen, og det vil ske på bekostning af landskabet.

DN henstiller til, at lovændringen ikke gennemføres. Gennemføres den alligevel mener DN det er hensigtsmæssigt, at det sker som foreslået via en planlægningstilladelse fra ministeren. Kystnærhedszonen har national interesse, og presset på arealerne er markant. Derfor vil en planlægningstilladelse give staten en vigtig mulighed for at vurdere ansøgningerne på tværs af kommunegrænser i et regionalt og nationalt perspektiv.

Det skal ses i sammenhæng med, at det fremgår af lovforslaget, at der kan gives tilladelser i strid med den regionale udviklingsplan. Denne plan er en visionsplan for regionens samlede udvikling som alle kommuner skal arbejde for, og som de i vid udstrækning har godkendt. Det forekommer næppe hensigtsmæssigt, at der i kapløbet mellem kommunerne for at tilbyde de mest attraktive placeringer i kystlandskabet, også kan gås på kompromis med det fælles bedste og de overordnede interesser.

Lokaløkonomisk bidrag

Endeligt fremgår det, at der skal kunne godtgøres et bidrag til en lokaløkonomisk positiv udvikling. Det er et krav, der tidligere har været stillet i forbindelse med miljøministeriets landsplandirektiver for sommerhuse i kystnærhedszonen. Her var rammerne for redegørelsen ukonkrete omkring bidragets størrelse, og selv den mindste økonomiske effekt kunne godtages som et positivt bidrag. Med tanke på at der sælges ud af arvesølvet, skal DN henstille til, at der opstilles præcise rammer for, i hvilken form og hvilken størrelse det lokaløkonomiske bidrag skal have, for at det kan godtgøre byggeri i kystzonen.

Konklusion

DN kan ikke støtte lovforslagets § 1b og § 1c. Der bør udarbejdes en nærmere samfundsøkonomisk analyse som godtgør, hvad borgerne får ud af de omfattende lovændringer. DN skal henstille til, at der tilvejebringes en analyse over eksisterende byggemuligheder m.m. i de berørte kommuner, samt en dokumentation for hvilke konsekvenser lovændringerne forventes at få.

En lempelse af planloven, og en svækkelse af kommunernes muligheder for at sikre en samlet planlægning, er ikke løsningen. Flere større erhvervsvirksomheder og boliger i det åbne land bidrager ikke til den økonomiske udvikling som man ønsker for yderområderne. Danmarks

reelle udkantsområder har brug for støtte. Men DN kan ikke bifalde de foreslåede ændringer af planloven, som foreningen mener vil få væsentlige negative konsekvenser for natur, miljø og landskab. Desuden åbnes der mulighed for at gå uden om den demokratiske proces, hvis der kan gives planlægningstilladelser til byggeri i kystnærhedszonen uden nogen form for borgerinddragelse eller miljøvurdering.

DN vil i stedet foreslå, at der arbejdes aktivt for at beskytte de åbne landskaber, inkl. kysterne, og modernisere de bebyggelser, vi allerede har. Dette bør sammentænkes - og ikke modarbejde den planlægning for skoler, kultur og andre institutioner, der allerede foregår i kommunerne for at skabe liv og flere job i landsbyerne. Der skal fortsat være støtte til nedrivning af ruiner (genoprettelse af nedrivningspuljen) og der skal sættes på en reel grøn vækst inden for miljø, natur, energi, klima, friluftsliv og turisme i de yderområder, som fremgår af Landsplanredegørelse 2010.

Der bør arbejdes for en lovændring, der hvor man savner planlægningsredskaber til at forfølge de statslige og kommunale mål om at fremme miljørigtige løsninger og klimatiltag i byudvikling og arealanvendelse generelt, fx til realisering af vand- og naturplanerne, til planlægning for landbrugets nye store bygningskomplekser og til prioritering af landbrugsarealerne. Det bør prioriteres, at fremme Planlovens overordnede formål der skal sikre - *at sikre, at den sammenfattende planlægning forener de samfundsmæssige interesser i arealanvendelsen og medvirker til at værne landets natur og miljø, så samfundsudviklingen kan ske på et bæredygtigt grundlag i respekt for menneskets livsvilkår og for bevarelse af dyre- og plantelivet.*

Med venlig hilsen

Nina Larsen Saarnak

Plankoordinator
Danmarks Naturfredningsforening
nis@dn.dk
Tlf. 31193238